

Theo

De deurbel. Hij schrikt en komt uit zijn stoel omhoog. De perfect geparkeerde pantoffels naast zijn leunstoel laat hij voor wat ze zijn. Hij houdt er niet van om onverwachts gestoord te worden. Jarenlang heeft hij zich geërgerd aan de niet aflatende stroom vertegenwoordigers van de goede-doelen-brigade, die meestal aanbelden als hij aan tafel zat. Nu hij alleen is, is hij iets toeschietelijker geworden.

Op zijn sokken haast hij zich naar de gang. Daar blijft hij even staan, haalt diep adem en loopt dan zo langzaam als de innerlijke onrust het toelaat naar de voordeur.

‘Hé slakkenman, kan het niet wat vlugger?’

De woorden waaien tegelijk met een onderdrukt gegiechel door de halfgeopende deur naar binnen. Het is niet nodig de deur verder te openen om te weten wie er staat. Het liefst zou hij die weer direct dichtdoen. Ketting en nachtslot erop. Maar de wetenschap dat dit niets oplost, maakt, dat hij de deur volledig opent.

Daar staat Roos, zijn bijna ex, met direct achter haar een vrouw die hij niet kent en die hij ook niet wil leren kennen. Hij heeft toch al genoeg moeite met vrouwen. Waarom, hij weet het zelf niet, maar hij kan geen maathouden. Of hij bewondert ze alsof ze de Madonna van Padua zijn, of hij houdt zoveel mogelijk afstand.

Zodra de deuropening het toelaat schuift Roos naar binnen, direct gevolgd door de onbekende. Zonder enige aarzeling, alsof ze hier nog woont, hangt Roos haar jas aan de kapstok. De andere vrouw volgt haar voorbeeld.

‘Theo dit is Elsemiek, Elsemiek dit is Theo.’

Hij schuift zijn hand naar voren en voelt een stevige handdruk.

‘Elsemiek is mijn steun en toeverlaat, een vriendin eigenlijk,’ zegt Roos elk woord nadrukkelijk uitsprekend.

Die nadrukkelijkheid ontgaat hem niet. Even blijft hij besluiteloos staan, dan volgt hij zo langzaam mogelijk de beide vrouwen.

Als hij in de kamer komt, zit Roos al uitgebreid in zijn favoriete stoel. Zijn pantoffels staan nu onder het bijzettafeltje Elsemiek neemt meer dan de helft van de tweezitsbank in beslag. Hij gaat zitten in het rotanstoeltje tegenover hen. Dat achterlijke stoeltje, zuivere vintage volgens Roos, biedt geen enkel zitcomfort. Alleen het destijds door Roos gehaakte kussentje verzacht enigszins het ongemak. Hij verdomt het om hen iets aan te bieden. Eerst weten waarvoor ze komen.

Het is alsof Roos weet wat hij denkt, wat overigens na al die jaren samen niet eens zo verwonderlijk is. Even blijft het nog stil, dan zegt ze: ‘We komen daarvoor.’

Ze wijst naar iets wat achter hem aan de muur hangt. Hij hoeft zich niet om te draaien om te weten wat ze bedoelt. Vrijwel onmiddellijk voelt hij zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd en beginnen zijn neusvleugels te jeuken.

Hij kent zichzelf, weet dat hij nu snel en diep moet ademen om een ongecontroleerde woede-uitbarsting te voorkomen. In het museum waar hij werkt noemen ze hem de bedachtzame. Maar ze zijn beducht voor zijn uitvallen, die plotseling en ogenschijnlijk uit het niets lijken te komen. Als een situatie hem dwingt schaalt hij op, denkt hij razendsnel na en overziet hij het geheel. Hij kan ongenadig inhakken op diegene die zonder vooroverleg onomkeerbare besluiten heeft genomen of zaken verkeerd heeft uitgevoerd.

‘Geen sprake van, ondenkbaar.’ De woorden knallen zijn mond uit.

Hij ziet dat Roos schrikt en iets naar achteren schuift. De vriendin haalt een zakdoek uit haar tasje en snuit haar neus.

‘Je hebt genoeg geroofd, mijn halve boekenkast is door jou meegenomen, gewoon gesorteerd op alfabet, van elke letter de helft, of het je nu interesseerde of niet.’

‘Maar, maar we komen niets halen, we komen alleen maar kijken.’

De stem van Roos klinkt zacht, ze is inmiddels weer wat naar voren geschoven en kijkt hem aan alsof ze hem een cadeautje geeft.

‘Precies, klinkt het nu opeens van de bank, ‘daar komen we voor, het schilderij bewonderen en kijken of het echt is.’

Hij wil iets terugzeggen, maar Roos is sneller.

‘Elsemiek is ook kunsthistoricus en toen ik haar vertelde hoe jij, of iets nauwkeuriger wij, aan dit schilderij zijn gekomen, wilde ze er graag meer van weten.

Hij kijkt Roos strak aan, ze kennen elkaar te goed om niet te weten dat er nu een toneelstukje opgevoerd gaat worden.

Roos weet heel goed dat het doek echt is, maar niet wie de schilder is. Dat heeft hij altijd, zij het met veel moeite, in het midden gelaten. Nu probeert ze via die zogenaamde vriendin erachter te komen wie het heeft geschilderd en wat de werkelijke waarde is. Maar dat gaat haar en die Rubenskont zo echt niet lukken. Alleen maar kijken is voor een taxatie volstrekt onvoldoende en voor al het overige geldt: “overal vanaf blijven.” Het doek komt zelfs niet van de muur. Zijn muze wordt door niemand betast.

‘Kijk gerust, maar raak niets aan’, zegt hij met een kalmte die hem zelf verbaast.

Dan staat hij op en loopt naar het raam en probeert zich te concentreren op de lichtgrijze wolkenlucht. Zijn gedachten vluchten naar Parijs.